

Tekst van het gedicht: Tweede dicht van de Rode Klif

Op de vijftiende dag van de Tiende Maand van dat jaar verliet ik te voet de Sneeuwwal om terug te gaan naar Lingao. Twee gasten vergezelden me. We kwamen over de Geleslijkelling: de rijp was al gevallen, de bomen waren volledig kaal. Onze schaduw viel op de grond en opziend zagen we de volle maan. Verheugd keken we elkaar aan en al wandelend zongen we om beurten.

Daarop zei ik met een zucht: 'Gasten heb ik maar geen wijn, en had ik wijn dan had ik geen spijsen. Een blanke maan en geen bries – wat jammer van zo' n schone nacht!' Een van de gasten antwoordde: 'Vanavond heb ik in mijn net een vis gevangen met een kolossale bek en fijne schubben als een Song-jiang-brasem. Maar waar vinden we wijn?' Thuisgekomen overlegde ik met mijn vrouw. Zij zei: 'Ik heb nog een maat wijn die ik lang heb achtergehouden voor het geval u ze onverwacht nodig zou hebben'

En zo namen we de wijn en de vis mee en voeren opnieuw bij de voet van de Rode Klif. De rivier stroomde ruisende tussen steile wanden van duizend voet; de heuvels waren hoog, de maan was klein; het water was gezakt en stenen waren verschenen. Hoe weinig dagen en maanden waren verstreken, en Rivier en bergen waren onherkenbaar geworden!

Vervolgens schortte ik mijn gewaad op en ging aan land.
Trad op torenende rotsen,
liep door woekerend struikgewas,
Hurkte op tijger en luipaard,
klom op rots en kraak,
Greep me vast aan de hoge horst van een rustende arend,
zag neer op het duister paleis van Ping Yi (god van de rivier).

Mijn twee gasten hadden mij niet daarheen kunnen volgen.

Schallend slaakte ik een lange kreet:
kruiden en bomen waren geschokt,
De bergen klonken door der dalen echo,
een storm deed golven zich verheffen!
Ook ikzelf was
Aangedaan en bedroefd,
overweldigd en bevreesd.

Bevende kon ik daar niet blijven. Ik keerde terug en ging aan boord, de boot liet ik drijven op het midden van de stroom om te blijven liggen waar ze ook maar tot stilstand zou komen. Het liep toen tegen middernacht en rondom ons heerste een diepe stilte. Op dat moment kwam een kraanvogel over de Rivier uit het oosten, met vlerken als wagenwielen, in zwarte rok en wit gewaad. Langgerekt roepend scheerde hij langs mijn boot en vloog westwaarts. Even later waren mijn gasten vertrokken. Ik had mij ook zelf te ruste begeven en droomde dat een taoïstische priester in een wapperend verenkleed langs Lingao kwam. Hij groette mij en vroeg: 'Heeft het bezoek aan de Rode Klif u verheugd?' Toen ik hem vroeg hoe hij heette, boog hij het hoofd en gaf geen antwoord. 'Ach, ik begrijp het al! Was u het niet die in de afgelopen nacht roepend over ons heen vloog!'

De priester keek en lachte
en ikzelf schrok wakker.
Ik opende de deur en zocht hem
maar zag de plaats niet meer.